temma ammetile tarwitakse, ja kes oskab ka teisi selle ammeti peäle juhhatada ja walmistada. Et nüüd Lutherus pühha kirja tohtri aunimme olli sanud, arwas temma ka omma kohhus ollewad, pühha kirja eest kosta, ning sedda kus ial tarwis läks, riskirahwale kulutada ning arraselletada.

Sepärrast ep olnud temma mitte wait, kui 1517mal aastal üks munk senna liñna tulli, ja hakkas pattude andeksandmisse kirjad, mis Roma liñnast olli sanud, rahha pärrast awwalikkult müma — üks hirmus jummalakartmatta kaup, mis läbbi kurjateggiattele keik woimust kätte pakkuti, sest et neile öeldi sedda wisi: Te patto ni paljo kui ial tahhad, maksa agga rahha körwa, siis kurjast tööst ep olle luggu, se antakse rahha maksо pärrast Jummalalt andeks! Ei Lutherusse wagga meel ei sallind sesuggust ülleannetust nähha, mis keik önnistust innimesse käest püdis ärrapetta; sest et Onnisteggia ütles Matteusse Ewangeliummi 16mas peatükkis:

„Mis kasso on innimessel sest, kui temma keik se mailma kassuks saaks, agga omma hingele kahjo teeks? ehk „mis lunnastamisse hinda woib innimenne anda omma hinge eest?"

Tössist kahhetsemist ning pattustpöörmist lähhäb tarwis, kui tahhad armo lota, agga mitte rahhamaksmist. Lutherus, kui oskaw pühha kirja tohter, panni warmalt 95 senna kirja ja kulutas neid awwalikkult. Nendes moistis temma pühha kirja tunnistust mööda, sedda ennenimmetud kurja kaupa huka, ja kutsus peälegi keik öppetud mehhed wälja, et tulleksid sedda asja läbbikatsuma ja suud suud wasto temmaga waidlema, et saaks nähha, kelle pole oigus ja tödde wis maks piddid jäma. Tullid siis ka teiste suurte kolide öppetud mehhed temmaga waidlema, agga et tohter Lutherus toetas ikka pühha kirja sannade peäle, teised jälle ei